

Förord.

De folkvisor, som härmed offentliggöras, äro af utgifvarinnan, Fröken SELMA COLLIANDER, samlade och upptecknade efter muntligt meddelande af en gammal kvinna af allmogen JOHANNA FALK, dotter till en smed i Halland. Hon var född 1809 och dog 1898 i Helsingborg. Helt naturligt hade hon under sin långa lefnad hunnit se och höra mångt och mycket, helst hon var med på en tid, då ursprunglig saga och sång var mera allmän bland södra Sveriges allmoge, än hvad nu torde vara fallet.

Det är därför att hoppas, att detta bidrag till senare tiders sträfvan att åt framtiden rädda, hvad bland vår allmoge i gångna tider uppstått eller upptagits, skall röna ett välvilligt mottagande.

Med afseende på *textinnehållet* äro de här utgifna visorna till största delen redan bekanta, och i *Svenska folkvisor*, utgifna af E. G. GEIJER och A. A. AFZELIUS, ny tillökad upplaga, utg. af R. BERGSTRÖM och L. HÖIJER (Stockholm 1880) finner man paralleler till alla utom följande fyra: „*Visan om lagårdsflickan och Pelle*“ „*Jungfrun och herr Lager*“ „*Du skall skala din myrtenkrona och krans*“ äfvensom „*Det var en söndagsmorgon*“ hvilken sistnämnda torde vara ganska vanlig i södra Sverige och Danmark, dock med en annan melodi än den nu återgifna.— Den här upptagna „*Där bodde sju röfvere*“ är uppenbarligen en variant till „*Skön Anna*“ (N° 5 i nyss citerade arbete), ehuru dessa båda liksom öfriga paralleler till ordalydelsen mästadels visa mycket stora olikheter.

Hvad *melodierna* angår, har jag—på ett par undantag när—hvarken i ofvan anförda, rikhaltiga arbete ej håller i de af de svenska landsmålsföreningarna utgifna sångerna kunnat återfinna några öfverensstämmelser. Det ena af de antydda undantagen är visan om „*Herr Lager och Jon*“, hvars melodi visar ganska nära öfverensstämmelse med de hos GEIJER och AFZELIUS B. III p. 194 upptagna varianten af N° 40 i samma verk, men äfven här finnas afvikelser. Det andra undantaget är den så bekanta visan om „*Liten Karin*“, åt hvilken af JOHANNA FALK egendomligt nog gifvits en helt annan melodi än den vanliga (i GEIJER och AFZ. B III N° 3), medan denna senares sista hälft inlagts i slutet af melodien till „*Jungfrun gick på berget*“.

Ofta hör man den åsikten förfäktas, att folkvisans harmoniska underlag bör göras så „enkelt som möjligt“. Jag måste tillstå, att ett sådant och liknande uttryck synes mig vara väl mycket sväfvande och grundade på en skäligen oklar föreställning om folkvisans natur och harmoniska innebörd. „Folkvisorna, hvilka“—såsom GEIJER säger i inledningen till *Svenska folkvisor*—„påminna om denna känslans underbara egenskap att med ett enda ljud tränga till själen och där uppväcka föreställningen af ett helt mänskligt tillstånd, lifligare än all beskrifning det förmår“, torde lika litet passa tillsammans med en enformig, stel, torr och torftig harmonisering som med en svulstig och öfverlastad.

Följande denna här i korthet antydda uppfattning, har jag sökt efter förmåga motsvara utgifvarinnans hedrande förtroende, då hon åt mig uppdrog att förse de föreliggande visorna med harmoniskt underlag.

Lund i September 1902.

Alfred Berg.

Fil. kand.

Kapellmästare vid Lunds Universitet.

En visa om lagårdsflickan och Pelle.

Måttligt fort.

SÅNG.

1. Hör nu på, min lil - la skö - na, skö - skö - skö - na,
 2. O, jag or - kar in - te läng - re hö - hö - hö - ra,
 3. Du skall bli min fru, du lil - la to - to - to - ka,
 4. Nej, till hof - vet jag mig al - drig gi - gi - gif - ver,

PIANO.

Hvar-medskall jag dig be - lö - na? Vi skahjär - tan de - la, Kär - lek skall ej fe - la.
 Hvad har Ni med mig att gö - ra? Går han till mamsel - ler Och sig der in - stäl - ler,
 I täckvag - narskall du å - ka, Du skall lä - ra se - der, Det skall bli min he - der.
 Men i la - garn mig för - blif - ver, Ej till hof - vet fa - ra, Men i la - garn va - ra.

Ped. *

Min skö - na, min skö - na, min skö - na - ste lil - la vän.
 Det pas - sar, det pas - sar, det pas - sar Er all - ra bäst.
 Till hof - vet, till hof - vet, till hof - vet dit skall du fort.
 Ty la - garn, ty la - garn, ty la - garn det är mitt hof.

5.

Tänk, om Pelle lägges ner i gra-gra-grafven,
 Så är ju ditt hopp begrafvet,
 Älska mig i nöden,
 Blif min vän i döden,
 Glöm Pelle, glöm Pelle,
 Glöm Pelle och älska mig!

6.

Nej, min Pelle jag fast aldrig glö-glö-glömmer,
 Fast Ni honom illa dömer.
 Han har fått mitt hjärta,
 Och det gör mig smärta
 Att höra, att höra,
 Att höra Er säga så.

Herr Lager.

Tämligen fort.

SÅNG.

1. Herr La-ger han tjän-te i ko-nun-gens gård_ I va - ren väl
 2. Han tjän-te där in-te så myc-ke för lön_ I va - ren väl
 3. När fem - ton vec-kor och å - ret var slut_ I va - ren väl
 4. Bru-den i fäg-ring för al-ta - ret står_ I va - ren väl

PIANO.

*mf**p*

*må*_ I fem - ton vec-kor och där-till ett år. „Tjänar tro-get“ sa-de
*må*_ Ty ko-nun-gens dot-ter var ho-nom så skön. „Du blir nar-rad“ sa-de
*må*_ Så skul-le Herr La-ger ha jungfrun till brud. „Det var o - rätt“ sa-de
*må*_ Med rö - da gull - kro-na och ut - sla-get här. „Jag tye-ker om dig“ sa-de

Jon „Jag vän-nar det ko-star mig det rö - da-ste gull. Jag föl-jer“ sa-de Jon.
 Jon „Jag vän-nar det ko-star mig det rö - da-ste gull. Jag föl-jer“ sa-de Jon.
 Jon „Jag vän-nar det ko-star mig det rö - da-ste gull. Jag föl-jer“ sa-de Jon.
 Jon „Jag vän-nar det ko-star mig det rö - da-ste gull. Jag föl-jer“ sa-de Jon.

5.

Bröllopet firades i dagarne tre,
I varen väl må
 Och inte ville bruden åt brudasängen se.
 „Håll dig vaken“ sade Jon
 „Jag vänner det kostar mig det rödaste gull.
Jag följer“ sade Jon.

6.

Bruden hon lade sig i sängen ned,
I varen väl må
 Herr Jon han lade sig så vackert bredvid.
 „God afton“, sade Jon
 „Jag vänner det kostar mig det rödaste gull.
Jag följer“ sade Jon.

7.

Herr Lager han blef så ifrig till sinn,
I varen väl må
 Så han både rodna' och blekna' om kind.
 „Får du ondt“, sade Jon?
 „Jag vänner det kostar mig det rödaste gull.
Jag följer“ sade Jon.

8.

I vrede herr Lager han fatta' sitt svärd.
I varen väl må
 Han svor, han skulle hugga herr Jon ihjäl.
 „Det är rostigt“, sade Jon.
 „Jag vänner det kostar mig det rödaste gull.
Jag följer“ sade Jon.

9.

Det första slaget, de slogo te'
I varen väl må
 Så slog Jon herr Lager så att han föll på knä.
 „Stig opp“, sade Jon.
 „Jag vänner det kostar mig det rödaste gull.
Jag följer“ sade Jon.

10.

Det andra slaget, de slogo för sann,
I varen väl må
 Så slog Jon herr Lager, så blodet det rann.
 „Torka bort det“, sade Jon.
 „Jag vänner det kostar mig det rödaste gull.
Jag följer“ sade Jon.

11.

Det tredje slaget, de slogo till mord,
I varen väl må
 Så slog Jon herr Lager, så att han föll till jord.
 „Ligg stilla“, sade Jon.
 „Jag vänner det kostar mig det rödaste gull.
Jag följer“ sade Jon.

12.

Herr Lagers brud sade med glädje alltså
I varen väl må
 „Jag fröjdas däröfver, att Jon fick rå!“
 „Nu är du min“, sade Jon.
 „Jag vänner det kostar mig det rödaste gull.
Jag följer“ sade Jon.

Jungfrun och Herr Lager.

Måttligt fort.

SÅNG.

1. Jung-frun och Herr La - ger de möt - tes på en bro, De lof - va - de hvar -
 2. Hör du min skö - na, hvad jag sä - ger dig, Hu - rumån - ga
 3. åt - ta run - da år vill jag för dig gå, Och kommer du ej till -
 4. Hen - nes äld - ste brö - der, de la - de upp ett råd: Hu - ru skall vi

PIANO.

an - dra sin ä - ra och sin tro. Men de ro - a - de sig en stund.
 år vill du vän - ta på mig? Men de ro - a - de sig en stund. 3. I
 ba - ka, så gif - ter jag mig då. Men de ro - a - de sig en stund.
 få vår kä - ra syster gift i år? Men de ro - a - de sig en stund.

5.

Hon skall stå brud med den rike Adil Thor,
 Han har mera guld än unge Lagerman har jord.
Men de roade sig en stund.

6.

Han har mera guld uppå sin höge hatt,
 Än Lagerman har ett år uti skatt.
Men de roade sig en stund.

7.

Han har mera guld uppå sina fingrar små,
 Än Lagerman har uppå hela sin gård.
Men de roade sig en stund.

8.

Bröllopet firades i dagarne tre;
 Inte ville bruden åt brudehuset se.
Men de roade sig en stund.

9.

Den fjärde dagen åt kvällen led,
Så skulle bruden åt sängen sig te.

Men de roade sig en stund.

10.

Men bruden hon gångar sig på ängen så grön,
Så blicka hon långt efter sin käraste på sjön.

Men de roade sig en stund.

11.

Där fick hon se de flaggor både hvita och blå,
Som hon själf virkat hafver med sina fingrarsmå.

Men de roade sig en stund.

12.

Så fick hon se de flaggor både röda och hvit,
Jag tror, att unge Lagerman han kommer väl hit.

Men de roade sig en stund.

13.

Ack, om jag hade mig en fulltrogen vän,
Som reste till sjöstranden och komme snart igen.

Men de roade sig en stund.

14.

Hennes yngste broder han var en fulltrogen vän,
Han reste till sjöstranden och komså snart igen.

Men de roade sig en stund.

15.

„Goddag käre svåger hur står det nu till?
Hur står det till hemma med lilla vännen min“?

Men de roade sig en stund.

16.

Hon skall stå brud med rike Adil Tor,
Han har mera guld än unga Lagerman har jord.

Men de roade sig en stund.

17.

Lagerman svor uppå sin styresman,
För att han hade fört dem i sådant sorgeland.

Men de roade sig en stund.

18.

Lagerman svor uppå böljan den blå,
För den ej längesedan tagit lifvet utå.

Men de roade sig en stund.

19.

Bruden hon gångar sig neder till strand,
Hon följer med sin käraste till främmande land.

Men de roade sig en stund.

20.

Hälsa nu hemma till alla brudemän,
De taga sig en sup, se'n far de hem igen.

Men de roade sig en stund.

Hertig Fröjdenborg.

Måttligt fort.

SÅNG.

1. Frö-ken A - de-lin hon gångar sig åt ro - sen-de - lund, Hon ploc - ka där
 2. Hon ploc - ka-de blommorbå-de hvi - ta och blå, Att bju - da Hertig
 3. Och ko - nungen ut ge-nom fön - stret såg Då såg han Fröken
 4. Ko-nungen be - fall-te si-na tjä - na-re två: „I be - der frö-ken

PIANO.

- blommorbå-de hvi - ta och blå. *Mig tyckes, det är tungt till att lef - va.*
 Fröjden-borg kransar där-ut - å. *Mig tyckes, det är tungt till att lef - va.*
 A - de-lin i ro - sen-de gård. *Mig tyckes, det är tungt till att lef - va.*
 A - de-lin in till mig gå! *Mig tyckes, det är tungt till att lef - va.*

5.

„Hvad gjorde du i rosendegård?“
 „Jag plockade blommor både hvita och blå.“
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

6.

„Jag plockade blommor hvita och blå,
 Att göra hertig Fröjdenborg kransar därutå.
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

7.

„Har du ej glömt hertig Fröjdenborg ännu,
 Så vill jag på er kärlek göra ett godt slut.“
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

8.

„Om jag än lefde i hundra år,
 Hertig Fröjdenborg aldrig utur mitt hjärta går.“
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

9.

Konungen befalle sina tjänare två:
 „I sätten hertig Fröjdenborg i fångatornet blå.“
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

10.

De bundo hertig Fröjdenborg upp till ett träd,
 Där slakta'de honom, som bönder slakta få.
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

11.

De lade hertig Fröjdenborg uppå en disk,
Så rista' de honom som bönder rista fisk.
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

12.

Så stod den falska tärnan darnäst,
Hon stal bort hertig Fröjdenborgs hjärta så färskt.
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

13.

Hon stal bort hertig Fröjdenborgs hjärta så färskt,
Och laga' däraf en smakelig rätt.
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

14.

„Hvad är detta för en kostelig rätt?
Mig tyckes att mitt hjärta det blifver så förskräckt.“
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

15.

„Det är hertig Fröjdenborgs hjärta så färskt,
Tillagadt för fröken en så älskelig rätt.“
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

16.

„Är det hertig Fröjdenborgs hjärta så färskt,
Så skall det också blifva min allra sista rätt.“
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

17.

„Hämta mig in två glas utaf vin,
Så vill jag dricka afskedsskål för allra kärasten min.“
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

18.

Den första dricken hon då drack,
Hennes ögon de brusto och hjärtat det sprack.
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

19.

Så gick där bud till konungen in.
„Fröken Adelin sitter död i kammaren sin!“
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

20.

„Konungen ut genom dörren sprang,
Han fatta i låset så dörren sang.“
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

21.

„Ack, trösten mig, jag arme man,
Nu hafver jag mördat mitt endaste barn.“
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

22.

„Hade jag trott deras kärlek så stark,
Han hade icke dött för en hundratusen märk.“
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

23.

„Hade jag trott deras kärlek så huld,
Han skulle icke dött för tretusen tunnor guld.“
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

24.

De lade de två liken samman uppå bår,
Fruar och jungfrur de krusa deras hår.
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

25.

De lade de två liken uti en graf,
Där skola de ligga intill den sista dag.
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

26.

Där växte två liljor uppå deras graf,
De växte tillhoppa med alla sina blad.
Mig tyckes, det är tungt till att lefva.

Jungfrun gick på berget.

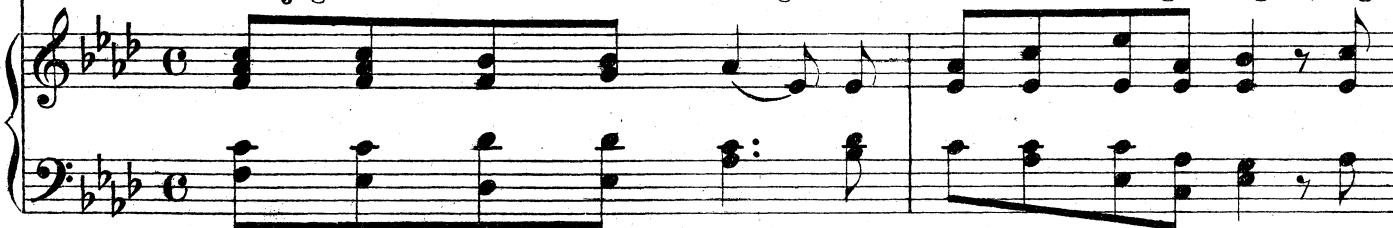
Mätligt fort.

SÅNG.

1. Jung - frun gick på ber - get, såg ned i dju - pan dal, Då
 2. yng - ste min - ste gref - ven, som up - på skep - pet var, Han
 3. Gref - ven tog rin - gen ut - af fing - ret och sat - te på jungfruns hand. Han
 4. skall jag för min mo - der sä - ga, när som hon frå - gar mig? „Säg

PIANO.

- fick hon se ett skepp kom - - ma, som fullt af gref - var var. 2. Den
 vil - le med jung - frun tro - lof - va sig, så ung som han dock var.
 sa: „tag den, du lil - la, det är ett kär - leks - band.“ 4. „Hvad
 du, att han är fun - - nen up - på en grö - ner stig.“

5.

„Du lärer mig att ljuga, det lyder inte så;
 Ty bättre är att säga sant: det är en kärleks pant.“

6.

Grefven reste bort och var borta i årena sju,
 Så kom han hem på den stora dag, då hanses käre sta var brud.

7.

Grefven han kom hem på den stora bröllopsdag,
 Han begärde att med jungfrun få tråda en dans, den gick så sorgeligt åstad.

8.

Grefven gick åt kammarn in, slog dörren igen efter sig,
 Då tog han fram sitt timmaglas och satte på bordet för sig.

9.

När glaset var utrunnet och timmen var förbi,
 Så drog han ut sitt blanka svärd och stack det i sitt lif.

10.

Så låste han upp den kammardörr och sade: „adjö, min vän,
 Nu träffas vi här aldrig på jorden mer igen.“

11.

Vännen hon grät och hon grät så bitterlig:
 „Hvar skall jag taga vägen, nu har jag mist min vän.“

Söndagsmorgonen.

Lugnt.

SÅNG.

1. Det var en Sön - dag mor - gon jag kläd - de up - på
 2. Men när jag kom till kyr - kan, så var du ic - ke
 3. Den bo - ken, den du gaf mig med rö - da band i -
 4. Och rin - gen, som du gaf mig med nam - net mitt och

PIANO.

p

mig, Jag skul - le gå till kyr - kan att där få träf - fa dig.
 där, Så kun - de jag ge - nast ve - ta, du har en an - nan kär.
 kring, Den skall du få till - ba - ka, så vill jag dig in - gen - ting.
 ditt, Den skall du få till - ba - ka, så ä' vi kvitt om kvitt.

5.

Och sjalen, den du gaf mig, med rosa och med blad,
 Den skall du få tillbaka, så är jag lika glad.

6.

Nu slutar jag att sörja, farväl min forna vän.
 Jag önskar dig att få väl en annan igen.

7.

Hvar skall man plocka rosor, där inga rosor är?
 Hvar skall man finna trohet, där ingen trohet är?

Herr Ridderbåld.

Måttligt fort.

SÅNG.

1. Herr Ridderbåld hans sad-la' upp sin gång-ar - e god Ut - i lun - den; Så
 2. När som han kom till kon-ung-ensgård Ut - i lun - den; Så
 3. „Hör du, frö-ken Guldberg, hvad jag sä - ger dig!“ Ut - i lun - den; „Har
 4. „Jag har väl lust till att föl - ja med dig, Ut - i lun - den; Men

PIANO.

ri - der han fram till kon-ungensgård För det-ta har mig ti-mat i min ung - dom.
 ut - e för honom frö-ken Guld-berg står För det-ta har mig ti-mat i min ung - dom.
 du ej lust att föl - ja med mig?“ För det-ta har mig ti-mat i min ung - dom.
 här är så mån - ga, som vakta up-på mig.“ För det-ta har mig ti-mat i min ung - dom.

5.

„På mig vaktar fader, på mig vaktar mor.
Uti lunden;

På mig vaktar syster, så ock min lille bror;
För detta har mig timat i min ungdom.

6.

„På mig vaktar också min käre fästeman
Uti lunden;

Den mest jag rades före, så är det för han;
För detta har mig timat i min ungdom.

7.

Herr Ridderbåld han svepte henne i kappan den blå.
Uti lunden;

Så lyfte han henne på gångaren den grå.
För detta har mig timat i min ungdom.

8.

Så rider de ut i den grönaste lund
Uti lunden;

„Lyster fröken Guldberg att hvila här en stund“
För detta har mig timat i min ungdom.

9.

Herr Ridderbåld han breder ut sin kappa den blå.

Uti lunden;

„Lyster fröken Guldberg att hvila häruppå“?

För detta har mig timat i min ungdom.

10.

Herr Ridderbåld han lade sitt hufvud i jungfruns sköt

Uti lunden;

Han tog sig en sömn, den var väl så söt.

För detta har mig timat i min ungdom.

11.

Herr Ridderbåld, herr Ridderbåld, du sofver ej nu

Uti lunden;

Jag hör min moders förgyllande lur.

För detta har mig timat i min ungdom.

12.

Herr Ridderbåld, herr Ridderbåld, du sofver ej så

Uti lunden;

Jag hör min faders de gångare grå.

För detta har mig timat i min ungdom.

13.

Herr Ridderbåld han lyfte sitt hufvud opp

Uti lunden;

Han kunde ej se himmelen för hästebringa grå.

För detta har mig timat i min ungdom.

14.

Herr Ridderbåld han tog fröken Guldberg i sin famn.

Uti lunden;

„Ack, kära fröken Guldberg, nämn inte mitt namn“!

För detta har mig timat i min ungdom.

15.

Herr Ridderbåld han slog fröken Guldbergs bröder de fem.

Uti lunden;

Och inte så sörjde fröken Guldberg för dem.

För detta har mig timat i min ungdom.

16.

Herr Ridderbåld han slog fröken Guldbergs bröder de sju.

Uti lunden;

Och inte så sörjde fröken Guldberg ännu.

För detta har mig timat i min ungdom.

17.

„Herr Ridderbåld, du stille ditt blodiga svärd“!

Uti lunden;

För jag tycker, min fader han är det ej värd

För detta har mig timat i min ungdom.

18.

Herr Ridderbåld han torkade sitt blodiga svärd.

Uti lunden;

„Vore du inte min fästemo, så vore du detta värd“

För detta har mig timat i min ungdom.

19.

När som dager på himmelen var ljus

Uti lunden;

Så stodo där tre lik uti konungens hus.

För detta har mig timat i min ungdom.

20.

Det ene var herr Ridderbåld, det andra var hans mö.

Uti lunden;

Det tredje var hans moder, som af sorgen månde dö.

För detta har mig timat i min ungdom.

Där bodde sju röfvare.

Tämligen raskt.

SÅNG.

1. Där bod - de sju röf - va - re ut - i en skog E -
 2. Till - sam - mans de vo - rö i åt - ta år Sju
 3. „Jo - jo - men, jo - jo - men, Det kan du väl få, Skön
 4. „Hör du skön An - na, hvad jag sä ger dig, Om

PIANO.

mel - lan sju kon - ung - a ri - - ken. De stu - lo bort en
 sö - ner de ha - de till ho - - pa; Det ni - on de
 An - na, du dä - ge - li - ga kvin - - na, Tag du di - na
 du min vän - skap vil - le vin - - na. Hvad gif - ver du min

pp

jung - fru så fa - ger och så fin, Att ut - i värl - den ej fanns hen - nes
 å - ret skul - le kün - gen re - sa ut Att fä - sta sig en an - nan fru och fru -
 bä - sta klä - der up - på Och lät di - na sju sö - ner gå
 un - ga brud i dag, Om du min vän - skap får.

li - ke. De his - sa hen - ne upp, De his - sa hen - ne ned, För
in - na. Skön An - na hon går till sin fo - ster mo - der in Hon
fö - re. Skön An - na hon in om dör - ren steg, Och
vin - na?" „Jo hen - ne gif - ver jag mi - na sö - ner de sju Som

guld och för ä - de - li - ga blom - mor Sen kom där en her - re från
sa - de: „Fru och fru - in - na! Kan jag in - te få till
hen - nes sju sö - ner gin - go fö - re. De häl - sa' och de bu - ga' för
jag har så mo - der - li - gen bu - rit. När jag blef bort - stu - len jag

an - nor främ - mad' land, Fä - ste hen - ne till sin fru och fru - in - na.
hö - gan - loft att gå Min her - res un - ga brud att få skå - da.
bru - den så fin, All - ra mest för sin kä - ra - ste fa - der.
var ett li - tet barn Min fa - der och min mo - der till stor vän - da.

5.

„Väl så hade jag en syster så fin,
En syster, som hette ock skön Anna.
Intet annat jag vet, intet annat jag tror,
Så visserligen är det densamma!
Hon tog utaf sin hals en kedja utaf guld
Och därtill korset det hvita;
Det kastade hon uti skön Annas famn:
„Jag önskar du med hälsan det kan slita!“

6.

„Så gifver mig hit mina hästar och min vagn
Och därtill två äldste dine söner,
Så vill jag resa hem till mitt fädernesland
Bebåda min fader en stor glädje!“

Sven Svanevit.

Måttligt fort.

SÅNG.

1. Sven Sva - ne - hvit i mar - ken till en vall - her - de kom. Han
 2. Vall - her - den sva - ra och räd - der var han. Han
 3. „Hvad är svar - ta - re än som en slå? Och
 4. „Syn - den är svar - ta - re än som en slå, Och

PIANO.

sa - de: „Ack hör du lil - le vall - her - de - man, Kan du på mi - na
 sa - de: „Visst är jag en vall - her - de - man, Låt mig på di - na
 hvad är - ra - ska - re än som ett rå? Och hvar haf - ver
 so - len är ra - ska - re än som ett rå, I vä - ster haf - ver

spörs - mål ej sva - ra, Ditt un - ga lif jag för mig ej vill spa - ra:
 spörs - mål få hö - ra. På dem skall jag vis - ser - li - gen sva - ra:
 so - len sitt sä - te? Och hvar hvi - lar dö - da man - nens fjä - te?“
 so - len sitt sä - te, I ö - ster hvi - lar dö - da man - nens fjä - te.“

5.

„Hvad fyller opp i den djupaste dal,
 Eller hvad pryder bäst uti konungens sal?
 Och hvem bygger bron den breda?
 Och hvar ligger människan som ledast?“

6.

„Snön fyller opp i den djupaste dal,
 Ungkarlar pryda bäst i konungens sal,
 Isen bygger bron den breda,
 I synden ligger människan som ledast.“

7.

„Haf tack, du lille vallherdeman,
 Att du på min fråga så svara kan.
 Hade du dem ej kunnat besvara,
 Ditt unga lif jag hade aldrig sparat.“

Där bodde en grefve vid Östaga-le'.

Tämligen raskt.

SÅNG.

1. Där bod - de en gref - ve vid Öst - a - ga - le'. Han ha - de tre
 2. Den e - na var så dä - ge - lig, den andra var så grann, Den tred - je hon
 3. Men neck - en som, kläder sig i mång - a slags djur, Han klädde sig till en
 4. Jung - frun hon skul - le till kyr - kan gå, Hästar spändes

PIANO.

dött rar, och ra - ra vo - ro de. *Med den ä - ran.*
 vil - le visst al - drigh haf - va man. *Med den ä - ran.*
 her - re så fa - ger och så fin. *Med den ä - ran.*
 fö - re och neck - en kör - de å. *Med den ä - ran.*

ppp

5.

Och necken han körde uppför backar och för berg,
 Så jorden hon runga och bergen de skalf.

Med den äran.

6.

„Ack, kära Ni min herre, Ni körer ej så fort,
 Tömmen är af silke, han är ej utaf bast.“

Med den äran.

7.

Necken han körde åt kyrkovägen fram,
 På honom undra kvinna, på honom undra' man.

Med den äran.

8.

Necken han körde till elfvabro,
 Där välter han jungfrun i elfvevaflo'.

Med den äran.

9.

„Ack kära Ni min herre, Ni hjälper mig i land,
 För Eder vill jag gifva mitt röda gullband.“

Med den äran.

10.

„Ack kära Ni min herre, Ni hjälper mig af nød,
 För Eder vill jag gifva min gullkrona röd.“

Med den äran.

11.

„Men mig tycks väl undra, hvad Ni är för en man,
 Anten är Ni necken eller är Ni själfve skam.“

Med den äran.

12.

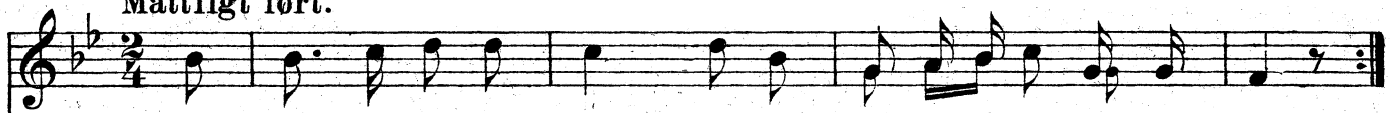
„Tvi och tvi varé dej för du nämnde mitt namn,
 Annars skulle du aldrig kommit mer i land.“

Med den äran.

Lilla Karin.

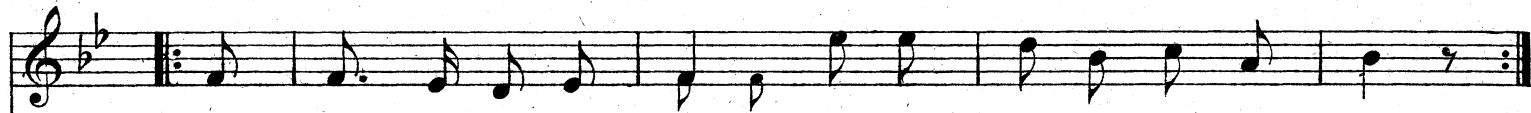
Måttligt fort.

SÅNG.

1. Det var den lil-la Ka-rin, som tjän-te på kon-ung-ens gård
 2. „Hör du lil-la Ka-rin, vill du nu bli-fva min?
 3. „En guld-bro-de-rad kläd-ning den vän-tar jag in-te på.
 4. „Hör du lil-la Ka-rin, vill du nu bli-fva min?

PIANO.

- Hon tjän-te som en tär-na i-bland de jung-frur små.
 En guld-bro-de-rad kläd-ning den vill jag gif-va dig.“
 Gif den åt un-ga drott-nin-gen, låt mig med ä-ran gå!“
 Guld-spi-ran och guld-kro-nan dem vill jag gif-va dig.“

5.

„Guldspiran och guldkronan, dem väntar jag inte på,
 Gif dem åt unga drottningen, låt mig med äran gå.“

6.

„Hör du lilla Karin, vill du nu blifva min,
 Min faders halfva rike, det vill jag gifva dig.“

7.

„Din faders halfva rike, det väntar jag inte på,
 Gif det åt unga drottningen, låt mig med äran gå.“

8.

„Och hör du lilla Karin, vill du ej blifva min,
 Så sätter jag dig i mörka torn och pröfvar därmed sen.“

9.

„Sätter du mig i mörka torn och pröfvar därmed sen,
 Så kommer nog den dagen vi råkas åt igen.“

10.

Konungen befallte sina tjänare de två:
 „I sätten lilla Karin i fångatornet blå.“

11.

När konungen fick veta, att lilla Karin hon var död,
 Så drog han ut sitt blanka svärd och stack det i sitt lif.

Staffan var en stalldräng.

Hurtigt.

SÅNG.

1. Staffan var en stall - dräng, stall - dräng, stall - dräng, Han
 2. De två de vo - ro hvi - ta, hvi - ta, hvi - ta,
 3. De två de vo - ro svar - ta, svar - ta, svar - ta,
 4. Den e - ne den var a - pel-grå, a - pel-grå, a - pel-grå,

PIANO.

vatt - na - de sin - a föl - jor fem I rå, i rå, i
 Ja de va' som kri - ta I rå, i rå, i
 Ja de va' så vack - ra I rå, i rå, i
 Den ri - der Staf - fan själf - ver på I rå, i rå, i

hopp fal - le - ral - la Gos - sar låt oss lu - stig va - ra
 hopp fal - le - ral - la Gos - sar låt oss lu - stig va - ra
 hopp fal - le - ral - la Gos - sar låt oss lu - stig va - ra
 hopp fal - le - ral - la Gos - sar låt oss lu - stig va - ra

En gang ju - la mo - det fa - ra Hopp fal - le - ral - la - la.
 En gang ju - la mo - det fa - ra Hopp fal - le - ral - la - la.
 En gang ju - la mo - det fa - ra Hopp fal - le - ral - la - la.
 En gang ju - la mo - det fa - ra Hopp fal - le - ral - la - la.

Godafton du bonde.

Lugn marschtakt.

SÅNG.

1. God - af - ton du bon - de, som hem - ma är!
 2. Vi stå här någ - ra gos - sar små.
 3. Lö - ken han väx - er i än - gar - ne.
 4. Hö - nan ger oss ägg på fat.

Maj är väl - kom - men. Blif in - te vred för vi väc - ka
 Maj är väl - kom - men. Gif - ven I oss nå - got sen lå - ten I oss
 Maj är väl - kom - men. Gö - ken han ga - ler i än - gar -
 Maj är väl - kom - men. Till pan - ne - ka - ka och äg - ga -

Er! Som - ma - ren är ljuf - lig för ung - do - - men.
 gå. Som - ma - ren är ljuf - lig för ung - do - - men.
 ne. Som - ma - ren är ljuf - lig för ung - do - - men.
 mat. Som - ma - ren är ljuf - lig för ung - do - - men.

5.

Tack och tack det ska Ni ha,
Maj är välkommen.
 För denna gåfvan den var bra,
Sommaren är ljuflig för ungdomen.

6.

Hälsa folket inne!
Maj är välkommen.
 Och tack för det vi finge!
Sommaren är ljuflig för ungdomen.

7.

Nu lyfta vi alla på vår hatt,
Maj är välkommen.
 Vi komma inte igen förrän Valborgsnatt
Sommaren är ljuflig för ungdomen.

8.

Nu gå vi ut ur gården
Maj är välkommen.
 Vi komma inte igen förrän våren
Sommaren är ljuflig för ungdomen.

Där stodo två flickor.

Måttligt fort.

SÅNG.

1. Där sto - do två flic - kor i den ro - sen - rö - da lund; Den
 2. Den ri - ka hon sa - de till den fat - ti - ga så: „O
 3. „Jag har in - te mi - stat hvar - ken fa - der el - ler mor, Och
 4. „Den fa - gre un - ger - sven - nen, den kan du al - drig få, Den

PIANO.

e - na var så ri - ker och så mäk - tig; Den an - dra var så fat - tig, hon
 hvar - fö - re är du så be - dröf - vad? Har du mi - stat far el - ler
 Her - ren har min ä - ra be - va - rat, Men jag sør - jer mest för en
 vill jag för mig själf - ver be - hål - la Jag har en en - da bror som

ha - de in - gen - ting, Hon var ut - i sitt hjär - ta så be - dröf - vad.
 har du mi - stat mor, El - ler har nån ä - ran din bort - röf - vat?
 fa - ger un - ger - sven, Som vi ^{sin} hål - la bå - da så kä - ra!
 har en e - gen gård, Och har ~~sin~~ fa - ders gods ut - i väl - de!

5.

„Har du en enda bror, som har sin egen gård,
 Och har sin faders gods uti välde?
 Den ingen ann'vill ha, den vill du jag skall ta,
 Men den kan du behålla för dig själfver.“

6.

„Äplet det sitter ju aldrig så högt,
 Det måste till jorden nedfalla.
 Den som är föraktad utaf sin lilla vän,
 Han blifver ej föraktad af alla.“

7.

Herr Adelin han stod icke långt därifrån,
Han hörde, hvad de flickorna de sade,
Han sucka' för sig själf af hjärta och af sinn:
„O, hvilken utaf dessa skall jag taga?“

8.

„Tager jag den rika och mäktiga i hand,
Och lefver så med henne i tiden,
Så sörjer den fattiga flickan sig ihjäl,
Och så blir det ute med henne.“

9.

Herr Adelin han smyger sig åt buskarna fram,
Han räcker åt den fattiga handen.
„Vill du blifva min, så vill jag blifva din,
Att vi måtte lefva tillsammans.“

10.

„Herr Adelin, herr Adelin, hvad tänker du nu,
Som räcker åt den fattiga handen,
Och icke tager mig, som rikedomar har.
Och lefver med stor glädje uti världen?“

11.

„Rikedomen är ju ett lån utaf Gud,
Och fattigdomen är en belöning.
Den som är riker, han kan snart fattig bli,
Den fattige kan också blifva riker.“

12.

Herr Adelin han tjänte i konungens gård,
För penningar och välskurna kläder.
Litet han åt och litet han drack,
Han tänkte på sin käreasta beständigt.

13.

Konungen sade till herr Adelin:
„O, hvarför är du så bedröfvad?
Fattas dig vin eller fattas dig mat,
Eller fattas dig ro eller nöje?“

14.

„Mig fattas ej vin och mig fattas ej mat,
Ej heller fattas ro eller nöje,
Men jag har fått en tidning allt uppå denna dag
Som lyder, att min käreasta är döder.“

15.

„Herr Adelin, herr Adelin, du, sörj inte så,
Det var väl inte mer än en kvinna!
Du skall få välja i hela mitt hof
Och välja dig en adelig grefvinna.“

16.

„Om jag finge välja i hela kungens hof,
Som jag är det alls inte värdig,
Om jag finge välja i hela kungens land,
Så finner jag ändå ej densamma.“

17.

Herr Adelin han gångar sig i sorgesalen in,
Där alla fina herrar bruka sörja,
Han suckar så högt, fäller tårar på kind
Och går med sitt hufvud nedböjder.

18.

Herr Adelin han gångar sig på golfvet rätt fram,
Han vrider sina händer så svåra;
Hvartendaste sandkorn, som uppå golfvet fanns,
Det fuktade han med sina tårar.

Där bodde en bonde.

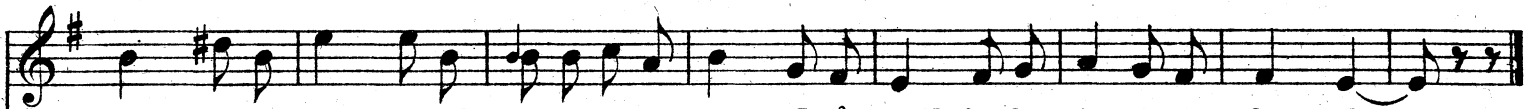
Måttligt fort.

SÅNG.

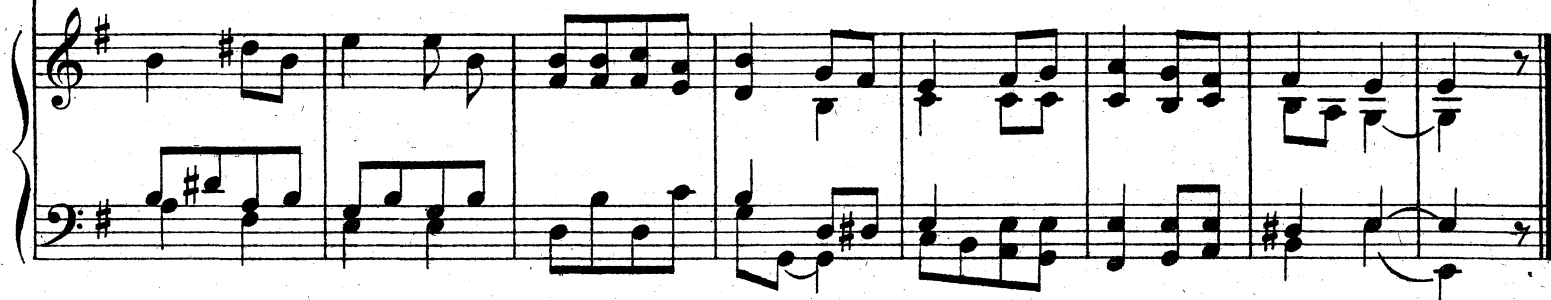

1. Där bod-de en bon - de allt in-vid ett le'. Och den lil - la. Han
 2. Han ha - de väl fy - ra han ha - de väl fem. Och den lil - la. Men
 3. Och her - ti - gen sadla' upp sin gån - ga - re grå. Och den lil - la. Så
 4. Så ri - der han fram rättsom vä - gen han låg. Och den lil - la. Då

PIANO.

- ha - detre dött - rareoch grannavo-ro de. I vårt stall har hon tjänt i stor lön - dom.
 vår lil-la Ker - stivar än - då för nämst. I vårt stall har hon tjänt i stor lön - dom.
 ri - der han fram rätt som vä - genden låg. I vårt stall har hon tjänt i stor lön - dom.
 ut - e för ho - nomli - ten Kerstin hon står. I vårt stall har hon tjänt i stor lön - dom.

5.

„Hör du liten Kersti, hvad jag säger dig!“

Och den lilla.

„Vill du inte följa till slottet med mig?“

I vårt stall har hon tjänt i stor löndom.

6.

Liten Kersti hon kläder karlkläder på.

Och den lilla.

Så satte hon sig uppå gångaren den grå

I vårt stall har hon tjänt i stor löndom.

7.

Så rider hon fram rätt som vägen han låg.

Och den lilla.

Så kom hon sedan till konungens gård.

I vårt stall har hon tjänt i stor löndom.

8.

„Hör du nådig konung, hvad jag säger dig!“

Och den lilla.

„Får jag inte vara en stalldräng hos dig?“

I vårt stall har hon tjänt i stor löndom.

9.

Konungen han svarade i vrede och i hast:

Och den lilla.

„Föder jag stalldräng, så föder jag ej hans häst.“

I vårt stall har hon tjänt i stor löndom.

10.

Hertigen han svara i vrede och i hast:

Och den lilla.

„Föder du din stalldräng, så föder jag hans häst.“

I vårt stall har hon tjänt i stor löndom.

11.

Liten Kersti hon gångar sig i fålastallet in.

Och den lilla.

Hon klappade den gula och den grå uppå kind.

I vårt stall har hon tjänt i stor löndom.

12.

Hon klappade den gula, hon klappade den grå.

Och den lilla.

Den svarta den lade hon gullsadelen uppå.

I vårt stall har hon tjänt i stor löndom.

13.

Om dagen så rider hon de hästarna till varm.

Och den lilla.

Om natten så hvilar hon på hertigens arm.

I vårt stall har hon tjänt i stor löndom.

14.

Liten Kersti hon blef så blek uppå kind.

Och den lilla.

Så gångar hon sig åt fålahuset in.

I vårt stall har hon tjänt i stor löndom.

15.

Så gångar hon sig åt kammaren in.

Och den lilla.

Där föder hon två söner rundt om i ring.

I vårt stall har hon tjänt i stor löndom.

16.

Strax gick där bud för konungen in:

Och den lilla.

„Din stalldräng han är så bleker om kind.“

I vårt stall har hon tjänt i stor löndom.

17.

Konungen befalle sine tjänare två:

Och den lilla.

„I beden, att hertigen inför mig går.“

I vårt stall har hon tjänt i stor löndom.

18.

„Hör du hertig, hvad jag säger då.“

Och den lilla.

„Är du fader till båda dessa små?“

I vårt stall har hon tjänt i stor löndom.

19.

Hertigen faller uppå sina knä.

Och den lilla.

„Ack kära Ni min fader, förlåten mig det.“

I vårt stall har hon tjänt i stor löndom.

20.

„Sätt då liten Kersti uppå knä!“

Och den lilla.

Gif henne guldkrona och kransar därme.“

I vårt stall har hon tjänt i stor löndom.

21.

Fruar och mamseller de krusa hennes hår.

Och den lilla.

Och själfva grefvinnan satte guldkronan på.

I vårt stall har hon tjänt i stor löndom.

22.

De fröknar och mamseller de gräto i harm,

Och den lilla.

Som förr har varit stalldräng och nu är blifven fru,

I vårt stall har hon tjänt i stor löndom.

Där sitter en fågel på liljonakvist.

Lugnt.

SÅNG.

1. Där sit - ter en få - gel på lil - jo - na - kvist, Han
 2. Så stod där en jung - fru och hör - de där - up - på: „Vill du
 3. „Gär - na jag vil - le, men in - te jag får!
 4. Där sit - ter en få - gel på lil - jo - na - kvist Han

PIANO. *mf*

sjun - ger så vac - kert om Her - ren Krist. Ty
 föl - ja med mig till him - me - len i år?“ Ty
 Jag ska bä - ra brud - kro - na och kran - sen i år.“ Ty
 sjun - ger så vac - kert om Her - ren Krist Ty

f

Gud sän - der ut si - na nå - - - de
 Gud sän - der ut si - na nå - - - de
 Gud sän - der ut si - na nå - - - de
 Gud sän - der ut si - na nå - - - de

p *rit.*

Red. *

5.

Så stod där en åkerman och hörde däruppå:
„Vill du följa med mig till himmelen i år?“

Ty Gud sänder ut sina nåde.

6.

Ja, gärna jag ville, men inte jag får,
Ty jag skall sköta min åker i år.

Ty Gud sänder ut sina nåde.

7.

Där sitter en fogel på liljonakvist
Han sjunger så vackert om Herren Krist,

Ty Gud sänder ut sina nåde.

8.

Där stod en tiggeman och hörde däruppå:
„Vill du följa mig till himmelen i år?“

Ty Gud sänder ut sina nåde.

9.

„Ja, gärna jag vill, om jag då får lof,
Att jag får inträda i himmelens hof.“

Ty Gud sänder ut sina nåde.

10.

Tiggemannen kastad' båd krycka och käpp,
Guds änglar de hoppa, de hoppa så lätt.

Ty Gud sänder ut sina nåde.

Rosalilla.

Tämligen lifligt.

SÅNG.

1. Ros-a - lil - la tjän - te på kon - ungens gård. Med ä - ran och med
 2. Hon tjän - te där in - te så myc - ket för lön. Med ä - ran och med
 3. „Hör du Ros - a - lil - la, hvad jag sä - ger dig?“ Med ä - ran och med
 4. „Hur skall jag kun - na tro - lof - va mig med dig?“ Med ä - ran och med

PIANO.

dyg - den. Där tjä - na hon i så mån - ga år.
 dyg - den. För hon var blif - ven her - ti - gen så skön.
 dyg - den. „Har du ej lust att tro - lof - va dig med mig?“
 dyg - den. „Jag är så fat - tig, men du är så rik

Vi vin - na väl, vi vin - na väl bå - de ro - sor och lil - jor.
 Vi vin - na väl, vi vin - na väl bå -de ro - sor och lil - jor.
 Vi vin - na väl, vi vin - na väl bå -de ro - sor och lil - jor.
 Vi vin - na väl, vi vin - na väl bå -de ro - sor och lil - jor.

5.

Rikedom är en förgängelig ting,
 Med äran och med dygden.
 Men kärleken varar evinnerlig.
 Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor.

6.

Där gick den gamle konungen och hörde däruppå.
 Med äran och med dygden.
 Och skicka vår hertig till främmande land.
 Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor.

7.

Så skicka de hertigen till främmande land.

Med äran och med dygden.

Så gaf de Rosalilla en grefve till man.

Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor.

8.

Bröllopet stod i dagarne två.

Med äran och med dygden.

Och inte ville bruden åt brudehuset gå.

Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor.

9.

Bröllopet stod i dagarne tre.

Med äran och med dygden.

Och inte ville bruden åt brudehuset se.

Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor.

10.

Den fjärde dagen till kvällen gick.

Med äran och med dygden.

Så skulle Rosalilla sig gånga till säng.

Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor.

11.

Så gångade hon sig uppå ett berg.

Med äran och med dygden.

Så fick hon se hertigen komma i land.

Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor.

12.

„Hör du Rosalilla hvad jag säger dig?“

Med äran och med dygden.

„Hur har du hållit din trolofvan med mig?“

Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor.

13.

„Min trolofvan höll jag så godt jag kan.“

Med äran och med dygden.

„Din fader gaf mig en grefve till man.“

Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor.

14.

„Min trolofvan höll jag så godt jag förmår.“

Med äran och med dygden.

„De fingo mig icke i brudahuset gå.“

Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor.

15.

Hertigen tog Rosalilla uti sin famn.

Med äran och med dygden.

Och där sutto de, till dess solen upprann.

Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor.

16.

Och där sutto de, tills solen upprann.

Med äran och med dygden.

Så voro de döda uti hvarandras famn.

Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor.

17.

Så gick den gamle konungen och skåda, däruppå.

Med äran och med dygden.

Det var väl stor synd att skilja dem åt.

Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor.

18.

De lade de två liken tillsamman i en graf.

Med äran och med dygden.

Där skola de hvila till domedag.

Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor.

19.

Där växte två liljor på begges deras graf.

Med äran och med dygden.

De växte tillhopa med alla sina blad.

Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor.

Båtsmannen.

Tämligen lifligt.

SÅNG.

1. Jung-frun satt i bu - ren och stic - ka - de gull på
 2. Hör du, lil - le båts - man, hvad jag nu sä - ger
 3. „Hu - ru skall jag spe - la guld - tär - ning med
 4. „Sät - ter du opp di - na van - tar de

PIANO.

skinn, Så kom en li - ten båts - man och tul - ta - de
 dig: „Har du ej lust att spe - la guld - tär - ning med
 dig? Jag har ej guld och silf - ver att sät - ta mot
 blå, Så sät - ter jag opp min jung-fru-dom, den du al - drig kan

in. Men de spel - te, de spel - te guld - tär - ning.
 mig?“ Men de spel - te, de spel - te guld - tär - ning.
 dig.“ Men de spel - te, de spel - te guld - tär - ning.
 få.“ Men de spel - te, de spel - te guld - tär - ning.

5. Den

5.

Den första gång guldärningen på spelebordet rann,
 Unga båtsman tappte, men sköna fröken vann.
Men de spelte, de spelte guldärning.

6.

Den andra gång guldtärningen på spelebordet rann,
Unga båtsman tappte, men sköna fröken vann.

Men de spelte, de spelte guldtärning.

7.

Sen tredje gång guldtärningen på spelebordet rann,
Sköna fröken tappte, men unga båtsman vann.

Men de spelte, de spelte guldtärning.

8.

Den fjärde gång guldtärningen på spelebordet rann,
Sköna fröken tappte, men unga båtsman vann.

Men de spelte, de spelte guldtärning.

9.

Jungfrun går på golfvet, hon kammar opp sitt hår.
„Ack, jag arma människa, för giftare mål jag får.“

Men de spelte, de spelte guldtärning.

10.

Unga båtsman går på golfvet, han vinkade med sitt svärd.
„Du får bättre giftare mål än nånsin du är värd.“

Men de spelte, de spelte guldtärning.

11.

„Jag är väl ingen båtsman, fastän du tycker så,
Jag är så redelig konungason, som i Engeland kan gå.“

Men de spelte, de spelte guldtärning.

12.

„Är du så redelig konungason, som i Engeland kan gå,
Så vill jag gärna ha dig, om jag skall säga så.“

Men de spelte, de spelte guldtärning.

Du skall skala din myrtenkrona.

Gladt.

SÅNG.

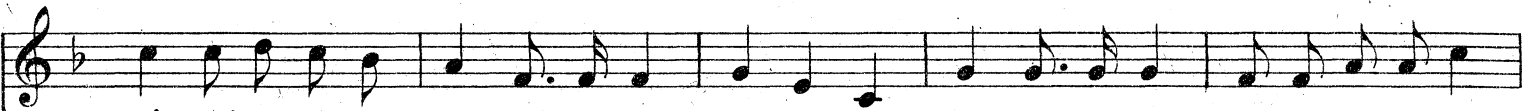
1. Du skall ska - la din myr - ten - kro - na ochkrans! Bom, bom, bom.

2. Sen ska' vi blif - va hu - stru och man. Bom, bom, bom.

3. Och sen ska' det blif - va sö - ner ock - så. Bom, bom, bom.

Och

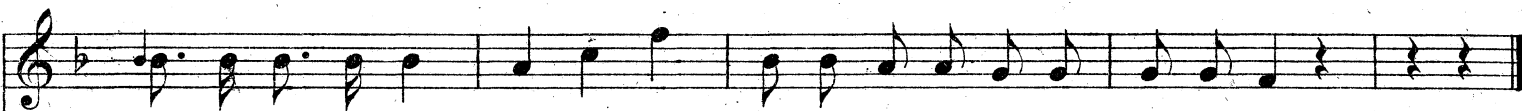
PIANO.

Sén ska' det blifva spel - man och dans. Bom, bom, bom. Kro - na ochkrans. Bom e - li - ra bom.

Sén ska' vi all - tid äl - ska hvar ann. Bom, bom, bom. Hu - stru och man. Bom e - li - ra bom.

sén ska' det blifva dött - rar ock - så. Bom, bom, bom. Sö - ner ock - så. Bom e - li - ra bom.

Spe le man och dans. Bom, bom, bom. Al - drig stör - re nö - je va - ra kan.

Äl - ska hvar ann. Bom, bom, bom. Al - drig stör - re nö - je va - ra kan.

Dött - rar ock - så. Bom, bom, bom. Al - drig stör - re nö - je va - ra kan.